

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Τις ημέρες όπου το πανελλήνιο συγκλονίζεται από τη φρικιαστική δολοφονία της μικρής Άννυ, το να μιλήσει κανείς για ανθρωπιά μέσα στην περιρρέουσα βαρβαρότητα ίσως μοιάζει μακάβριο. Ίσως κι αστείο. Δεν έχω πρόθεση να μιλήσω για το ειδεχθές έγκλημα. Άλλωστε ο τίτλος που αρχικά είχα σκεφτεί να βάλω στο κείμενο ήταν «σκοτώνουν τα άλογα πριν να γεράσουν» ή κάτι παρεμφερές. Μου φάνηκε ωστόσο εξαιρετικά κοινότοπος παρά το γεγονός ότι θα μπορούσε να είναι ένας αλληγορικός τίτλος κάποιου κειμένου, αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση θα επρόκειτο για κυριολεξία.

Η ηδονή του εγκλήματος παράγει πλέον ακραία εκφυλιστικά σύνδρομα στην ελληνική, αλλά όχι μόνο, κοινωνία. Πώς αλλιώς μπορεί να χαρακτηριστεί η εν ψυχρώ και προφανώς για λόγους κάποιας ανεξερεύνητης ικανοποίησης κάποιοι εκτέλεσαν 26 άγρια άλογα στους πρόποδες της Ζήριας στην Κορινθία; Να πει κανείς ότι εδώ όλη η χώρα ασχολείται με έναν κανίβαλο και τις πράξεις του, τα άλογα είναι το θέμα; Ναι. Ο κανιβαλισμός του κανίβαλου από τα ΜΜΕ και η αισθητική της κλειδαρότρυπας είναι το άλλο μισό. Οι τροφοδότες των αντιλήψεων της νέας βαρβαρότητας η οποία οπλίζει τα χέρια κατά συρροή δολοφόνων ειδών του ζωικού βασιλείου, οι οποίοι ταυτόχρονα μπορεί και να εμφανίζονται ως τιμητές των αποτρόπαιων πράξεων των άλλων.

Όταν μάλιστα η αυτοδικία γίνεται ως πρόγνωση και επί της ουσίας δικαιώνεται στην περίπτωση του δολοφόνου της μικρής Άννυ, από τα χείλη του υπουργού Δημόσιας Τάξης υπό την επίρρωση σχολίων περί «κωδίκων τιμής» από δημοσιολογούντες αχαρακτήριστους ραδιοφωνικούς παραγωγούς, τότε τα πράγματα μάλλον είναι εξαιρετικά σοβαρά. Ίσως μοιάζουν ασύνδετα όλα αυτά, αλλά πού αλλού δοκιμάζεται ο ανθρωπισμός παρά στους αδύναμους, τους ανυπεράσπιστους και τα θύματα;

Η αδύναμη και αθώα Άννυ έπεσε θύμα του πατέρα της. Ο ίδιος θύμα των πράξεών του. Τα άγρια άλογα θύματα κάποιων ανώφελων και ανέμελων εν ψυχρώ δολοφόνων. Με μια πρωτοφανή ταχύτητα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης γέμισαν εκτός από μηνύματα και αναρτήσεις συμπάθειας για τη μικρή Άννυ, την ίδια ώρα που ξεφύτρωναν σωρηδόν σελίδες και ομάδες που ζητούν την παραδειγματική τιμωρία τού δράστη με όλους τους πιθανούς τρόπους. Μετά από μερικά δακρύβρεχτα ρεπορτάζ στα δελτία των καναλιών, τα άλογα της Ζήριας θα ξεχαστούν εύκολα ακόμα και από ζωοφιλικές οργανώσεις. Μονάχα ο άνθρωπος που τα είχε σαν δικά του θα απομείνει να κλαίει σπαρακτικά για κάποια ασέλωτα ορφανά πλέον πουλάρια.

Όλα αυτά είναι φαινόμενα ενός ολοένα διευρυνόμενου πολιτισμικού εκφυλισμού ο οποίος είναι σε θέση πια να παράγει δήμιους κάθε είδους. Η μάστιγα του κυνηγιού κοπαδιών αγρίων αλόγων δεν είναι ένα τοπικό συμβάν με δράστες κάποιες διαταραγμένες προσωπικότητες. Εμφανίζεται και σε πολλά άλλα μέρη της χώρας. Όταν ο Αίαντας ο Τελαμώνιος στην Ιλιάδα, από το μένος του εναντίον των Αχαιών με αντικείμενο τα λάφυρα, κατέσφαξε αντί για τους πολεμιστές τα πρόβατα, όταν συνειδητοποίησε την πράξη του αυτοκτόνησε.

Οι σύγχρονοι δήμιοι που αντλούν ηδονή σκοτώνοντας «ασέλωτα με δίχως χαλινάρι», εκτελούν συμβολικά

την ελευθερία, το αδάμαστο πνεύμα και την ομορφιά. Μπορεί να είναι οι ίδιοι που ηθικολογούν ασύστολα εναντίον ειδικών δολοφόνων, αλλά αποδίδουν στο έγκλημα ρατσιστικά χαρακτηριστικά γιατί μόνο οι ξένοι θα μπορούσαν να προβούν σε τέτοιες αποτρόπαιες πράξεις. Μπορεί μάλιστα οι ίδιοι να νομίζουν ότι βάσει αυτών των αντιλήψεων, δικαιωματικά μπορούν να κυνηγούν, να χτυπούν και να σκοτώνουν μετανάστες και πρόσφυγες σήμερα, οτιδήποτε το διαφορετικό και οποιονδήποτε τον διαφορετικό αύριο.

Πόσο απέχει από το φασισμό αυτή η αντίληψη; Πόσο απέχει από το φασισμό η άκριτη αποδοχή και η επιδοκιμασία της αυτοδικίας, έστω και εναντίον ενός στυγερού δολοφόνου; Δεν απέχουν καθόλου από το φασισμό αυτές οι αντιλήψεις. Οι ίδιοι μάλιστα που με ευκολία ζητούν κρεμάλες για κανίβαλους, αύριο δυνητικά μπορούν να στήσουν ικρίωματα εναντίον κάποιων αθώων τυφλωμένοι από μισαλλοδοξία ή πλανημένοι από προπαγάνδα.

Η αισθητική έχει ακρωτηριαστεί. Ακρωτηριασμένη αισθητική σημαίνει παραγωγή και αναπαραγωγή του φασισμού. Ενός φασισμού ο οποίος δεν αφορά αποκλειστικά, όπως κάποιοι έχουν κατά νου, τις τάξεις ενός και μόνο κοινοβουλευτικού κόμματος. Το μίσος για την ελευθερία, την ανεξαρτησία, την ομορφιά όπως και η μικροψυχία και η εκδικητικότητα, στρώνουν το δρόμο στο φασισμό.

Οι ανέμελοι κι ανώφελοι παθητικοί καταναλωτές που δεν εξεγείρονται για κανένα θέμα αισθητικής παρά μόνο ηθικολογούν χύνοντας δάκρυα για μικρά αθώα θύματα φριχτών εγκλημάτων, είναι κι αυτοί τα επόμενα θύματα του φασισμού. Πολλοί από αυτούς ίσως να είναι ταυτόχρονα και θύτες. Μακάριοι έτσι όπως απολαμβάνουν μετά τα ματωμένα δελτία ειδήσεων μπορούν να παρακολουθούν μέχρι να συντελεστεί το κακό μία ή περισσότερες από τις δεκάδες τηλεοπτικές σειρές που πραγματεύονται εγκλήματα, τρόμο και φόβο. Ασφαλείς πάντα πίσω από κλειδαμπαρωμένες πόρτες και ασφαλισμένα παράθυρα.

Στην αρχαία ελληνική μυθολογία οι θεοί τιμώρησαν τον Τάνταλο ο οποίος, προκειμένου να τους ξεγελάσει, τους έκανε δείπνο με γεύμα τον γιό του Πέλοπα τον οποίο είχε σφάξει και μαγειρέψει, με φριχτό μαρτύριο στον Άδη. Τον έβαλαν σε ένα λάκκο μισογεμάτο με νερό και γύρω του υπήρχαν κατάφορτα οπωροφόρα δέντρα. Άπλωνε τα χέρια να πιάσει καρπούς και τα κλαδιά μετακινούνταν κι έτσι έμενε με άδεια χέρια. Διψούσε κι έσκυβε να πιεί νερό αλλά το νερό εξαφανιζόταν κι έμενε διψασμένος.

Για τον παιδοκτόνο δολοφόνο δε θα αποφανθούν οι θεοί του Ολύμπου αλλά η Δικαιοσύνη. Όμως το μαρτύριο του Ταντάλου απειλεί ολόκληρη την κοινωνία εάν η σήψη και η παρακμή της νέας βαρβαρότητας κυριαρχήσουν και αν η ρήξη με την προϊστορία τής ανθρωπότητας δεν επισπευστεί...

V - V - 2015